

„Хай добъръ пжтъ, господа,
Низъ морето, океана,
А на славни царь Салтана
Вий кажете: Князь Гвидонъ
По насъ праща ти поклонъ.“

Гости князу честь отдаватъ,
На пжтъ дългъ заминаватъ.
Княза край море пакъ самъ.
Лебедъ плува вече тамъ.
Княза мълви: „Ахъ да може...
Ахъ натамъ, о милий Боже...“.
И отново съ пръски цълъ
Лебеда го въ мигъ облълъ:
Княза на муха ей става
Надъ морето полетява,
Скоро кораба стигналъ,
Въ цѣпка тихичко влѣзналъ

Вѣтръ весело шуми,
Милва весели вълни,
А край острова Буяна,
Къмто славни царь Салтана
Корабъ плува. Ето на
И желанната страна.
Слизатъ гоститѣ отбрани,
Царь Салтанъ въ дворецъ ги кани.
Хвърква въвъ палата пакъ
И мухата — смѣлъ юнакъ.
Гледа; въ стая прѣбогата,
Със вѣнецъ и въ дреха злата,
На тронъ чудно окрасенъ
Седналъ царя натъженъ.
А тъкачка, бабавачка,
Полуслѣпата готвачка —
Околъ него сѣ стоятъ
Катъ зли жаби го слѣдятъ.
Царя гоститѣ гошава
И въпросъ имъ самъ задава:
„Е, кажете, господа,
Що видѣхте по свѣта?
Какъ прѣминахте морето
И що има ново, вехто“?
И отвращатъ царю тѣ:
„Врѣдомъ минахме добрѣ,
Много нѣщо ний видѣхме,
Чудно чудо доживѣхме:
На островъ при джбъ зеленъ

Чуденъ градъ е построенъ —
Съсъ градини, църкви злати,
Съ чудно хубави палати.
Въ тѣхъ елха се зеленѣй,
А подъ нея домъ свѣтлѣй —
Отъ чистъ кристалъ построенъ е,
Съсъ войници обграденъ е.
Катеричка тамъ живѣй,
Сладка, звѣнка пѣсенъ пѣй,
Орѣхки гризѣ си злати,
Невидени, чудновати:
Черупки имъ катъ слѣнца
Ядкитѣ — бисеръ зрѣнца.
И слуги се редъ редуваѣтъ,
Да я пазятъ и слугуваѣтъ.
Писаръ точно смѣта тамъ
Орѣхкитѣ — даръ голѣмъ.
Отъ черупкитѣ жълтици
Тамо лѣятъ, а дѣвици
Часъ по часъ бисеръ свѣтливъ
Кжтатъ въвъ ковчегъ красивъ.
Всички тамо сж богати:
Кжщи иматъ катъ палати.
Тамъ царува князь Гвидонъ,
Що изпраща ти поклонъ“.
Царь Салтанъ се чуди, мае:
„Гледай чудо. Дай Богъ здраве —
Острова ще навѣстятъ,
И Гвидона посѣтятъ“.
А тъкачка и готвачка
И зла сватя Бабавачка —
За нищо не даватъ тамъ
Да отиде царь Салтанъ.
И тъкачката тогава
Го усмихнато подлава:
„Нищо чудно въвъ това:
Злато, бисеръ — туй едва
Би могло да ни зачуди.
Струва ли си да се види.
Тамъ да идешъ салъ за туй!
Не, не бива. Мене чуй
И вижъ чудото кждѣ е:
Море яростно лудѣ
Съ ревъ нахвърля се врѣхъ брѣгъ,
Гдѣ разлива се въвъ бѣгъ.
Изъ вълни тогазъ пѣнливи
Припватъ въ брони жарь-свѣтливи
Тридесетъ и три юнака —